

GROJARAŠTIS

- „Bad Girlfriend“ — Theory of a Deadman
- „Bleed It Out“ — Linkin Park
- „Blow Me (One Last Kiss)“ — Pink
- „Colors“ — Halsey
- „Dirty Little Secret“ — All-American Rejects
- „Do You Know Who You Are“ — Atreyu
- „Happy Song“ — Bring Me the Horizon
- „I Think We're Alone Now“ — Tiffany
- „Lose Yourself“ — Eminem
- „Love the Way You Lie“ — Eminem
- „More Human Than Human“ — White Zombie
- „Mudshovel“ — Staind
- „Sk8er Boi“ — Avril Lavigne
- „So Cold“ — Breaking Benjamin
- „Square Hammer“ — Ghost
- „Stupid Girl“ — Garbage
- „True Friends“ — Bring Me the Horizon
- „Where'd You Go“ — Fort Minor
- „Wildest Dreams“ — Taylor Swift

DEDIKACIJA

*Skiriama Clairei ir Benderiui,
tam, kas būtų nutikę pirmadienio rytą...*

MIŠA

Brangusis Miša,

ar esu kada pasakojusi tau apie savo gėdingą paslaptį?

Ne, aš nežiūriu „Teen Mom“ kaip tu. Ir nė nemėgink neigti. Žinau, kad tau nebūtina sėdėti šalia sesers, vyruti. Ji pakankamai didelė, kad žiūrėtų televizorių viena.*

Tiesą sakant, tai kur kas blogiau, ir man truputį gėda pasakoti. Bet manau, kad neigiamus jausmus reikia išlieti. Nors kartą, ar ne?

Mokykloje yra viena mergaitė. Na, žinai, iš tų. Komandos palaikymo šokėjų grupės pažiba, populiari, gauna viską, ko nori... Nemalonu pripažinti, ypač tau, bet kadaise norėjau ja būti.

Dalis manęs vis dar nori.

Tau ji labai nepatiktų. Ji viskas, ko mes negalime pakęsti. Bjauri, pasipūtusi, paviršutiniška... Tokia, kurios galvoje mintis ilgam neapsistoja, kitaip jai prireiktų numigti. Bet aš visada ja žavėjausi.

Nevartyk akių. Jaučiu, kad tai darai.

Tiesiog... nepaisant visų tų bjaurių savybių, ji niekada nebūna viena. Supranti?

Aš truputį to pavydžiu. Gerai, aš iš tiesų jai pavydžiu.

Šūdinas jausmas būti vienai. Būti ten, kur pilna žmonių, ir jaustis, tarsi jie nenorėtų, kad tu ten būtum. Tarsi dalyvautum vakarėlyje, į kurį niekas tavęs nekvieta. Niekas net nežino tavo vardo. Niekas ir nenori sužinoti. Niekam tai nerūpi.

* Amerikiečių realybės šou apie paaugles mamas (čia ir toliau — vert. past.).

Ar jie juokiasi iš tavęs? Kalba apie tave? Piktai šnairuoja, tarsi jų tobulas pasaulis būtų daug geresnis, jei tavęs ten nebūtų, nes gadini jiems vaizdą?

Ar jie laukia, kada pagaliau susiprasi ir išėisi?

Aš dažnai taip jaučiuosi.

Žinau, apgailėtina norėti būti tarp kitų, ir žinau, tu pasakysi, kad geriau būti vienam ir išlikti sąžiningam sau, nei būti minioje ir apsimentinėti tuo, kuo nesi. Bet... aš visą laiką jaučiu tą poreikį. O ar tu kada nors jį jauti?

Kažin, ar šokėjų grupės pažiba tai jaučia? Kai muzika nutyla ir visi išsiskirsto? Kai diena baigiasi ir jai nebereikia nieko linksminti? Kai nusivalo makiažą, nusiima dienos šaunuolės kaukę ir šalia nieko nebelieka, ar ją pradeda kankinti demonai, kuriuos paprastai laiko užspaudusi?

Tikriausiai ne. Narcizamams nebūdingas nesaugumo jausmas, ar ne?

Jiems gerai.

Ant pikapo prietaisų skydelio skimbteli mano telefonas, aš pakeliu akis nuo Rajanos laiško. Dar viena žinutė.

Prakeikimas. Aš labai vėluoju.

Vaikinai nerimauja, kur, po galais, dingau, o iki sandėlio dar dvidešimt minučių kelio. Kodėl negaliu būti nematomu gitaristu, kuris niekam nerūpi?

Vėl įsistebeiliju į jos žodžius, perkratau galvoje sakinį. *Kai nusivalo makiažą, nusiima dienos šaunuolės kaukę...*

Šį laišką perskaičiau prieš porą metų ir šita eilutė mane pakerejo. Nuo tada skaičiau ją dar šimtus kartų. Kaip ji gali pasakyti tiek mažai ir kartu tiek daug?

Baigiu skaityti laišką, nors jau žinau, kas bus toliau. Visgi man patinka, kaip ji elgiasi su manimi ir priverčia nusišypsoti.

Gerai, atsiprašau. Ką tik trumpam atsitraukiau nuo feisbuko, todėl dabar jaučiuosi geriau. Nežinau, kada tapau tokia kvaiša, bet džiaugiuosi, kad tu su tuo taikstaisi.

Toliau.

Užbaigiant mūsų ankstesnį ginčą — Kailas Renas visai NE verksnys. Supratai? Jis jaunas, impulsyvus ir yra susijęs su Anakinu ir Luku Skaivokeriais. Aišku, kad jis verkšlena! Ko čia stebėtis? Bet jis pasitaisys. Lazinuosi. Iš ko nori.*

Ką gi, turiu eiti. Bet, atsakant į tavo klausimą, taip — tie dainos žodžiai, kuriuos atsiuntei praėjusį kartą, skamba puikiai. Tęsk, nekantrauju perskaityti visą dainą.

Labanakt. Sėkmės kūryboje. Gerai išsimiegok.

Aš greičiausiai tik ryte liausiuosi tau rašiusi.

Rajana

Juokiuosi iš jos atsiliepimų apie „Princesę nuotaką“. Jau septynerius metus ji tai kartoja. Pirmaisiais metais mes turėjome susirašinėti kaip penktokų projekto dalyviai, ir jos klasės vaikai buvo suporuoti su vaikais iš mano klasės.

Tačiau mokslo metai baigėsi, o mes ir toliau susirašinėjome. Ir nors gyvename vienas nuo kito mažiau nei trisdešimties mylių atstumu, o dabar dar ir feisbuką turime, mes toliau bendraujame laiškais, nes taip jaučiamės išskirtiniai.

Ir aš nežiūriu „Teen Mom“. Mano šešiolikmetė sesuo jį žiūri, ir aš kažkaip išitraukiau. Kartą. Nežinau kodėl papasakojau apie tai Rajanai. Juk žinojau, kad ji erzins mane, velniai rautų.

Sulankstau laišką; išdilęs juodas popierius per sulenkimus grasinasi suplyšti, jei dar kartą jį išlankstysiu ketindamas perskaityti. Metams bėgant mūsų laiškuose daug kas pasikeitė. Te-

* „Žvaigždžių karų“ serialo veikėjai.

mos, kurias aptariame, dėstomi dalykai, dėl kurių riejamės, jos rašysena... Didelės, nelygios ką tik išmokusios rašyti mergaitės raidės virto aiškiu užtikrintos, savimi pasitikinčios moters raštu.

Tačiau popierius niekada nesikeičia. Nesikeičia ir sidabrinis rašalas, kurį ji naudoja. Laiškų krūvelėje ant virtuvės spintelės pamačius juodus vokus mane visada užlieja maloni šiluma.

Įkišu popierėlį į daiktadėžę tarp kitų kelių mėgstamiausių Rjanos laiškų, pasiimu tušinuką ir kurį laiką laikau jį virš bloknoto ant mano kelių.

— *Nagi, apsibrėžk akis ir lūpas, paskleisk savo šaunumą, —* tyliai murmu sau rašydamas, — *užsiklijuok plyšius ir uždažyk tuštumą.*

Stabteliu, susimąstęs prikandu apatinę lūpą, jusdamas tarp dantų auskarą.

— *Paslėpk maišelius po akimis, parausvink skruostus, kad visi tikėtų tavimi.*

Paskubomis užsirašau žodžius; automobilio tamsoje mano keverzonės vos įžiūrimos.

Išgirstu, kaip vėl skimbteli telefonas, ir sustoju.

— Gerai jau, — suniurzgu vildamasis, kad tos prakeiktos žinutės liausis. Negi nė penkių minučių vaikinai negali apsieiti be manęs?

Vėl nuleidžiu tušinuką ant popieriaus tikėdamasis užbaigti mintį, bet galvoje tuščia. Ką aš ten norėjau pasakyti, velniai griebtu? *Paslėpk maišelius po akimis...*

Stipriai užsimerkiu ir kartoju eilutę, stengdamasis prisiminti.

Iškvepiu. Šūdas, mintys išsilakstė.

Prakeikimas.

Užmaunu kamštelį ir numetu tušinuką kartu su bloknotu ant pikapo keleivio sėdynės.

Prisimenu jos paskutinįjį sakinį. *Lažinamės iš ko tik nori, sakai?*

Tai ką pasakytum apie skambutį, Rajana? Ar leistum išgirsti tavo balsą?

Bet ne. Rajana nori išlaikyti mūsų draugystę tokią, kokia yra. Ir šis būdas veikia. Kam rizikuoti ir viską keisti?

Tikriausiai ji teisi. Kas, jei išgirsiu jos balsą, ir laišškai taps nebe tokie ypatingi? Ją įsivaizduoti man padeda jos žodžiai. Tai gali pasikeisti, jei išgirsčiau jos balso toną.

Bet kas, jei išgirsiu jos balsą, ir jis man patiks? Kas, jei jos juokas į mano ausį arba kvėpavimas į ragelį įsismelks į mane taip pat kaip ir jos žodžiai, ir aš užsimanysiu daugiau?

Aš jau ganėtinai apsėstas jos laiškų. Todėl ir sėdžiu savo pirkape tuščioje automobilių stovėjimo aikštelėje iš naujo skaitydamas jos senus laiškus, nes jie įkvepia mane kurti.

Ji mano mūza, ir jau turėtų tai žinoti. Ilgus metus naudojausi Rajana kaip kritike, siūsdavau jai dainų tekstus.

Suskamba mano mobilusis. Deinas.

Sunkiai atsidūstu ir čiumpu telefoną.

— Ko?

— Kur tu?

— Važiuoju. — Užvedu pikapą ir įjungiu pavarą.

— Ne, tu sėdi kokioje nors automobilių stovėjimo aikštelėje ir kuri tekstą, ar ne?

Užverčiu akis, nutraukiu ryšį ir numetu telefoną ant keleivio sėdynės.

Vairavimas padeda mąstyti. Deinei nebūtina spardyti man užpakalį, nes aš nieko negaliu sau padaryti, kai į galvą šauna mintis.

Išsukęs į gatvę, nuspaudžiu greičio pedalą ir pasuku užmiestin, seno sandėlio link. Mūsų grupė rengia kažką panašaus į lobių medžioklės vakarą, kurio metu bus renkamos lėšos mūsų vasaros turui. Ir nors aš maniau, kad turėtume tiesiog suorganizuoti keletą pasirodymų — galbūt kartu su kitomis vietinėmis

grupėmis, — Deinas įsitikinęs, kad kitoks renginys pritrauks daugiau žmonių.

Pažiūrėsime, ar jis buvo teisus.

Žvarbi vasario vėsa prasiskverbia pro mano nertinį su gobtuvu, tad įjungiu šildytuvą, tada tolimąsias šviesas, ir tamsą priešaky išsklaido platūs žibintų spinduliai.

Šis kelias veda į Folken Velą, kur gyvena Rajana. Jei važiuosiu tolyn, pravažiuosiu pro sandėlį, aplenksiu Kouvą — apleistą pramogų parką — ir galų gale pasieksiu jos miestą. Nuo tada, kai turiu vairuotojo pažymėjimą, ne kartą gundžiausi ten nukeliauti, smalsumas varė mane iš proto, vis dėlto niekada to nepadariau. Kaip ir sakiau, neverta rizikuoti ir prarasti tai, ką turime. Nebent ji taip pat sutiktų.

Pasilenkiu prie keleivio sėdynės ir išstumdau į šalis bloknotą bei kitus popierius, ieškodamas savo laikrodžio. Palikau jį čia vakar, kai ploviau pikapą, ir tai vienas iš nedaugelio daiktų, už kuriuos esu atsakingas. Laikrodis — šeimos relikvija.

Lyg ir.

Surandu jį ir, neatitraukdamas rankos nuo vairo, ant riešo užsidedu juodos zomšos apyrančę su ciferblatu tarp dviejų laikiklių. Laikrodis buvo mano senelio; tada per tėvų vestuves senelis perdavė jį mano tėčiui, kad šis perduotų jį savo pirmagimiui sūnui. Pagaliau pernai tėvas atidavė laikrodį man, ir tik tada paaiškėjo, kad jis pametė originalą. Antikvarinį „Jaeger-LeCoultre“ laikrodį, kuris aštuoniasdešimt metų priklausė mūsų šeimai.

Bet aš jį surasiu. O kol kas su savo senelio dirželiu turėsiu nešioti šį šlamštą.

Užsisegu laikrodį ir pakeliu akis, pastebėjęs kažką kelyje.

Privažiavęs arčiau įžiūriu kelkraščiu judančią figūrą, šviesią plaukų uodegą, juodą švarkelį ir iki skausmo pažįstamus neono mėlynumo bėgimo batelius.

To negali būti. Kad ją kur galas.

Automobilio žibintai atsimuša į mano sesers nugarą, nutvieskia ją nakties tamsoje. Patildau muziką, kai ji grįžteli per petį pagaliau kažką šalia pastebėjusi.

Kai pamato, kad čia aš, sesers veidas atsipalaiduoja, ir ji nusišypso toliau bėgdama.

Jos ausyse sumautos ausinės. *Puikios saugumo priemonės, Ane.*

Sulėtinu greitį, nuleidžiu keleivio pusės langą ir sustoju šalia jos.

— Žinai, kaip tu atrodai? — šūkteliu piktai spausdamas vairą. — Kaip saldainiukas serijiniam žudikui!

Ji tyliai susijuokia, papurto galvą ir paspartina tempą, priversdama pajudėti ir mane.

— O tu žinai, kur mes? — atšauna sesuo. — Kelyje tarp Tander Bėjaus ir Folken Velo. Šiuo keliu niekada niekas nevažiuoja. Viskas gerai. — Ji kilsteli antakius. — O tu kalbi kaip tėtis.

Pasipiktinęs susiraukiu.

— A, — aiškinu. — Šiuo keliu važiuoju aš, todėl ne, jis nėra tuščias. Ir B. Nepurtyk man galvos, nes esi vienintelė kvaiša, bėgiojanti čia vidury nakties, o aš nenoriu, kad tave išprievartautų ir nužudytų. Ir C. Tu neteisi. Aš nekalbu kaip tėtis, todėl daugiau nesmūgiuok man žemiau juosmens. Taip nesąžininga. — Tada užriaumoju: — O dabar lipk į sumautą mašiną.

Ji vėl papurto galvą. Visai kaip Rajana, mėgsta mane erzinti.

Anė — mano vienintelė sesuo ir, nepaisant mano ne itin puikių santykių su tėčiu, mudu sutariame tikrai gerai.

Ji bėga toliau, sunkiai alsuodama, ir aš pastebiu maišelius po jos akimis, įkritusius skruostus. Man kirba noras sesę išbarti, visgi susilaikau. Ji daug dirba ir beveik nemiega.

— Nagi, — sakau nekantraudamas. — Rimtai, aš neturiu laiko.

— Tai ką tada čia veiki?

Pažvelgiu į tuščią kelią, kad įsitikinčiau, ar nenusukau.

— Šįvakar renginys, lobių medžioklė. Turiu dalyvauti. Kodėl nebėgioji gerai apšviestame parke kartu su būriu kitų bėgių? A?

— Baik mane auklėti.

— O tu baik kvailioti, — atšaunu.

Rimtai, ką ji sau galvoja? Čia net dieną nesaugu, o naktį?

Aš metais vyresnis, gegužę baigsiu mokyklą, bet paprastai ji elgiasi kaip suaugusi.

Kai ką prisimenu.

— Ei, — suniurzgiu. — Ar tu šįryt iš mano piniginės paėmei šešiasdešimt dolerių?

Pastebėjau, kad jų trūksta, nors dar tik vakar išsiėmiau iš bankomato. Aš jų neišleidau, ir tai jau trečias kartas, kai dingsta mano grynieji.

Ji nutaiso nekaltą mažos mergaitės veidelį; žino, kaip mane paveikti.

— Man reikėjo nusipirkti priemonių gamtos mokslų projektui, o tu savo pinigų niekada neišleidi. Tai kam jie veltui guli?

Užverčiu akis.

Ji žino, kad gali tiesiog paprašyti daugiau grynujų iš tėčio. Anė jo angelas; tėtis duotų viską, ko ji nori.

Bet kaip galiu ant jos pykti? Jos visur pilna, Anė — laimingas vaikas. Galiu tik džiaugtis dėl jos.

Sesuo plačiai nusišiepia, matyt, supranta, kad jai atleidau, tada įsikimba į lango rėmą ir užšoka ant mašinos laiptelio.

— Ei, ar gali parvežti man sasafro šaknų giros? — klausia ji. — *Labai šaltos* giros, kai važiuosi atgal? Juk abu žinome, kad išbūsi ten penkias minutes, nebent sutiksi kokią karštą merginą, kuri tave suvilios, ar ne?

Tyliai susijuokiu. Šiknė.

— Gerai, — aš linkteliu. — Sėsk, pavėžėsiu tave iki degalinės. Ką pasakysi?

— Ir dar paimk karamelinių saldainių, — priduria ji igno-
ruodama mano pasiūlymą. — Arba ko nors kramtomo. — Tada
nušoka nuo laiptelio ir nubėga greičiau už mane.

— Ane! — Nuspaudžiu pedalą, pasiveju ją. — Nagi.

Ji dirsteli į mane ir sukikena.

— Miša, štai mano mašina! — sesuo parodo priekin. — Pa-
žiūrėk.

Nukreipiu akis tolyn į kelią — ji nemeluoja. Jos mėlynas
„Mini Cooper“ stovi kelkraštyje.

— Pasimatysim namuose, — sako ji man.

— Tai jau baigėi bėgioti?

— Taaaip, — Anė dramatiškai linkteli. — Pasimatysim, kai
grįši, gerai? Parvežk man giros ir saldainių.

Erzindamas šypteliu.

— Norėčiau, bet neturiu pinigų.

— Turi pinigų po prietaisų skydeliu, — atremia ji. — Tu
visada kaišai pinigus bet kur ir visur, užuot pasidėjęs juos į vietą.
Lažinuosi, kad tame pikape rasčiau šimtą žalių.

Prunkšteliu. Taip, aš toks. Blogasis vyresnysis brolis, kuris
mėto viską kur papuola ir pusryčiams valgo mocarelos lazdeles.

Nuvažiuodamas spėju išgirsti jos šūksnį:

— Ir dar bulvių traškučių su krapais!

Matau Anę galinio vaizdo veidrodėlyje, prisidėjusią rankas
prie burnos. Dukart spusteliu garso signalą leisdamas suprasti,
jog išgirdau, ir pasuku prie jos automobilio.

Veidrodėlyje matau, kaip ji purto galvą, tipo, koks aš val-
dingas, nes nenuvažiuosiu, kol ji neįsės į savo automobilį.

Apgailestauju, bet taip. Aš nepaliksiu savo gražios šešiolikme-
tės sesers tamsiame kelyje dešimtą valandą vakaro.

Anė išsitraukia iš švarkelio kišenės raktelius, atsirakina du-
reles, pamojuoja man ir įsėda. Kai užsižiebia šviesos, aš įjungiu
pavarą ir pagaliau pajudu.

Nuspaudžiu pedalą ir atsilošęs sėdynėje važiuoju keliu apleisto sandėlio link. Jos automobilio šviesos išblėsta mano veidrodėlyje, kai pervažiuoju nedidelę kalvą, ir man pasidaro neramu. Anė neatrodo gerai. Nemanau, kad serga, bet atrodo išblyškusi ir pavargusi.

Tiesiog važiuok namo ir eik miegoti, Ane. Nebesikelk 4.30 ryto ir gerai išsimiegok.

Ji ta tobuloji iš mudviejų. Puikūs pažymiai, mokyklos tinklinio komandos žvaigždė, mergaičių softbolo komandos trenerė, ką jau kalbėti apie klubus ir papildomus projektus, kuriuose dalyvauja...

Mano kambario sienos nukabinėtos plakatais ir išmargintos juodu žymekliu; aš visur rašau dainų žodžius. Jos kambaryje sienas puošia prizai, medaliai ir apdovanojimai.

Jei tik visi turėtų tiek energijos, kiek, regis, turi ji.

Įsuku į žvyrkelį ir kiek pavažiavęs vingiuotu keliuku pamatau laukymę, apsuptą tamsių medžių. Priešais mane dunkso masyvus pastatas. Dauguma langų išdaužyti, tad galiu įžiūrėti šviesą ir žmonių šešėlius viduje.

Man regis, kadaise čia gamino batus ar kažką tokio, bet kai Tander Bėjus tapo įtakinga, pasiturinčia bendruomene, gamyba buvo perkelta į miestą, kad triukšmas ir tarša neerzintų gyventojų jautrių ausų ir nosių.

Tačiau sandėlis, nors ir griūvantis, vis dar naudojamas. Laužams deginti, vakarėliams, Velnio nakties išdaigoms... Dabar tai vieta, kur galima siausti, ir šįvakar ji mūsų.

Pasistatau pikapą, išlipu ir užrakinu jį, labiau norėdamas apsaugoti Rajanos laiškus ir savo užrašus nei piniginę daiktadėžę.

Patraukiu prie įėjimo, bet kai įžengiu į vidų, nestabteliu apsidairyti. „Ghost“ groja „Square Hammer“, kai vinguriuoju per minią į kampą, kur, žinau, rasiu kitus grupės narius. Visada, kai vakarojame sandėlyje, jie užsiima ten vietas.

— Miša! — šūkteli kažkas.

Pakeliu akis ir linktelio vyrui, stovinčiam prie kolonos su savo bičiuliais. Bet nesustoju. Rankos tapšnoja man nugarą, keletas žmonių pasisveikina, bet daugiausia visi juda, šurmuliuoja; jų juokas beveik užgožia muziką, telefonų ekranai švyti tamsoje, visi aplinkui fotografuoja.

Visgi Deinas buvo teišus. Panašu, kad renginys jiems patinka.

Randu grupės narius ten, kur ir tikėjau, — sėdinčius ant sofų kampe. Deinas nepaleidžia iš rankų planšetės, veikiausiai transliuoja renginį internete. Jis dėvi plačius šortus iki kelių ir marškinėlius, savo įprastą aprangą, nesvarbu, kokia temperatūra lauke. Lotusas, kalbėdamasis su pora merginų, savo juodus plaukus susiriša į uodegą, o Malkolmas prisitraukia prie burnos bongą ir prisideda vamzdelį; jo garbanoti rudi plaukai, be abejonės, slepia krauju pasrūvusias akis.

Puikumėlis.

— Gerai, aš čia. — Pasiremiu ant stalo, paimu gitaros laidus — vienas paliktas išlieto gėrimo balutėje — ir numetu juos ant sofos. — Ką man daryti?

— O kaip tu manai? — atšauna Malkolmas, mūsų būgnininkas. Jis krypteli galva į minią, ir iš jo burnos išsiveržia dūmai. — Jie nori tavęs, gražuoliuk. Eik, pabendrauk su žmonėmis.

Raukydamasis dirstelio per petį.

— Na jau ne.

Galiu atsistoti, padainuoti ar pagroti gitara. Tai yra darbas, ir aš žinau, ką daryti.

Bet šitai? Linksminti nepažįstamus žmones, kad surinkčiau pinigų? Mums reikia šlamančiųjų, ir aš turiu tam tikrų talentų, bet kalbėtis su žmonėmis nėra vienas iš jų. Nemėgstu tuščių kalbų.

— Geriau pasirūpinsiu apsauga, — sakau jiems.

— Mums nereikia apsaugos. — Deinas atsistoja; jo veide niekada nenykstanti šypsena. — Apsidairyk. Viskas puiku. — Jis

prieina prie manęs, ir mes abu atsisukame į minią. — Atsipalaiduok, pakalbink ką nors. Čia daugybė dailių merginų.

Susidedu rankas ant krūtinės. *Galbūt*. Bet aš neketinu užsibūti. Toji daina vis dar sukasi mano galvoje, ir aš noriu ją užbaigti.

Mudu su Deinu stebime minią; matau žmones, laikančius rankose korteles, kurias jie pasiėmė prie durų. Šioje lobių medžioklėje visi turi atlikti įvairias užduotis.

Padaryk šešių asmenų piramidės nuotrauką.

Nufotografuok lūpas pasidažiusį vyruką.

Nusifotografuok, kaip bučiuojiesi su nepažįstamuoju ar nepažįstamąja.

Kai kurios užduotys ne itin padorios.

Tada jie turi įkelti nuotraukas į feisbuką, pažymėti mūsų grupės puslapį, o mes išrinksime atsitiktinį dalyvį, kuris laimės... kažką. Pamiršau. Nelabai kreipiau dėmesį.

Visiems reikia pirkti bilietus, bet kadangi turime pilną barą, kuriame ne tik alus ar vynas, akivaizdu — kiek matau — nebuvo sunku pritraukti žmonių ir priversti juos susimokėti. Barmenai turėtų tikrinti klientų amžių, bet aš žinau, kad to nebus. Šiame mieste visi geria ir kažkaip išsisuka.

— Kaip laikaisi? — klausia Deinas. — Tėtis vėl kabinėjasi?

— Viskas gerai.

Jis nutyla; jaučiu, kad norėtų sužinoti daugiau, bet nusileidžia.

— Turėjai atsivežti Anę. Jai būtų čia patikę.

— Nė už ką. — Nusijuokiu; mano šnerves pakutena žolės kvapas. — Mano sesuo neliečiama. Supratai?

— Ei, aš nieko nesakiau. — Deinas nutaiso nekaltą išraišką, nors veide švyti įžūli šypsena. — Tik manau, kad ji daug dirba, tad galėtų šiek tiek pasilinksminti.

— Pasilinksminti — taip. Prisidirbti nesąmonių — ne, — pataisau jį. — Anė eina teisingu keliu, geriau jos neblaškyti. Jos laukia puiki ateitis.

— O tavęs ne?

Jaučiu jo žvilgsnį, ore kybantį iššūkį. Aš to nesakiau, ar ne?

Deinas minutėlę tyli, matyt, laukia, ar atsakysiu, o paskui tiesiog pakeičia temą.

— Gerai, pažiūrėk, — kalba jis palinkdamas arčiau ir atkišdamas man planšetę. — Jau užsiregistravo keturi šimtai penkiasdešimt aštuoni žmonės. Vaizdeliai ir nuotraukos plūste plūsta, visi mus žymi, net transliuoja gyvai iš savo paskyrų... pavyko geriau, nei galėjau įsivaizduoti. Pasiskelbti apsimokėjo. Mūsų jutu-bo vaizdeliai sulaukė keturgubai daugiau peržiūrų.

Žvilgtelii į ekraną. Daugybė nuotraukų su mūsų grupės pavadinimu. Žmonės kelia taures, merginos šypsosi, o kai kuriuose vaizdeliuose matyti sandėlis.

— Puikiai padirbėjai. — Pažvelgiu į sandėlio gilumą. — Regis, lėšų mūsų turui bus.

Turiu pripažinti, tai Deino nuopelnas. Visi linksminasi, o mums byra pinigai.

— Užsuk rytoj, — sakau jam. — Turiu dainą, noriu ją išbandyti.

— Gerai, — pažada jis. — O dabar padaryk man paslaugą ir atsipalaiduok. Atrodai lyg šachmatų turnyre būtum.

Dėbteliiu į jį ir ištraukiu jam iš rankų planšetę. Deinas juokdamasis grįžta pas vaikus.

Slinkdamas per minią, dar kartą peržiūriu įkeltus vaizdelius, atpažįstu daugybės draugų ir klasiokų, kurie atėjo mūsų palaikyti, vardus. Į šnerves tvoskia aitrus ugniaviečių kvapas, o aš tyrinėju vyruko nuotrauką, ant kurio kelnių praskiepo žymikliu užrašyta ARKLYS. Mergina, pozuojanti kamerai, rodo į užrašą neva iš nuostabos prisidengusi delnu burną. Užrašas po nuotrauka sako: *Aš radau arklį!*

Nusijuokiu. Žinoma, kai kurios užduotys, pavyzdžiui, nusi-fotografuok su arkliu, neįvykdomos, nebent esi labai kūrybiškas. Šaunuolė.

Tų nuotraukų ir vaizdelių milijonai, nežinau, kaip Deinas susitvarkys su visu jovalu. Nors, žinant jį, laimėtojas tikrai nebus atsitiktinis. Jis tiesiog išsirinks dailiausią merginą iš nuotraukų.

Slinkdamas žemyn, pastebiu vaizdelį, kuris įsijungia automatiškai. Mergina paima baro sifoną, nukreipia jį nuo savęs į viršų ir purkšteli. Vanduo iššauna, o paskui nukrenta it fontanas.

Ji sušoka seksualų šokį ir nusijuokia į kamerą. „Aš stoviu fontane!“ — pareiškia. Jos krūtys veržte veržiasi iš palaidinės.

Palaidinės, kurią ji dėvi vėsiu Naujosios Anglijos vasario oru.

Bet tada vienas iš barmenų atima iš merginos sifoną, padeda į vietą ir piktai dėbteli į ją.

Girdžiu juoką anapus kameros.

Mergina su palaidine ištiesia ranką į telefoną. „Nelabai gerai išėjo. Duokš man. Turiu parengti prieš įkeldama.“

„Ojoj“, — traukdamasis erzina moteriškas balsas už kameros.

Tačiau mergina su palaidine puola ją cypdama: „Rajana!“ Pasigirsta juokas, ir vaizdo įrašas baigiasi.

Stoviu stebeilydamasis į planšetę. Mano širdis ima daužytis.

Rajana?

Mergina už kameros vardu Rajana?

Ne, tai ne ji. To negali būti. Yra šimtai kitų, turinčių tokią vardą. Ji negali čia būti.

Bet tada vėl pasižiūriu į vaizdelį, ir mano žvilgsnį patraukia vardai įrašo viršuje. Ji pažymėjusi grupę ir dar keletą žmonių, tačiau aš ieškau žmogaus, kuris tą įrašą paskelbė.

Rajana Trevarou.

Išsitiesinu, mano krūtinė vos vos kilnojasi.

O Dieve.

Šūdas! Nesusivaldęs tučtuojau pakeliu akis ir imu skenuoti minią, klaidžiodamas nuo veido prie veido.

Bet kuri iš tų merginų gali būti ji. Ji čia? Kas per velniava?

Vėl pažvelgiu į planšetę, ir mano pirštas dvejodamas sustingsta virš jos vardo.

Pažįstu ją septynerius metus, bet niekada nemačiau jos veido. Jei dabar ją susirasiu, kelio atgal nebus.

Bet ji čia. Negaliu jos nieieškoti. Ypač kai žinau, kad gali būti visai šalia.

To būtų per daug, netgi man.

Be to, mes niekada nežadėjome, kad nieieškosime vienas kito feisbuke. Tiesiog sakėme, kad nebendrausime socialiniuose tinkluose. Iš kur man žinoti, gal ji jau susirado mane. Gali būti, kad net dabar ieško, nes žino, kokioje grupėje groju, o juk šis renginys skirtas mums. Gal todėl ji čia.

Velniop. Baksteliu jos vardą ir stoviu sustingęs, kol atsiveria profilis.

Ir tada pamatau ją.

Pasirodo jos nuotrauka, mano skrandis smukteli, ir aš užgniaučiu kvapą.

Jėzau.

Lieknus pečius dengia ilgi šviesiai rudi plaukai. Širdutės formos veidas su putniomis rausvomis lūpomis ir skaisčiai mėlynomis akimis. Spindinti oda ir nuostabus kūnas.

Bent jau kiek matau.

Atlošiu galvą ir įtraukiu oro. *Po velnių, Rajana Trevarou.*

Ji man melavo.

Na, ne tai, kad melavo, bet, velniai rautų, laiškuose susidarė įspūdis, jog ji atrodo visai kitaip.

Įsivaizdavau mokslukę su akiniais, rožinėmis plaukų sruogomis ir „Žvaigždžių karų“ marškinėliais.

Vėl pažiūriu į jos nuotrauką, ypač į tas kūno dalis, kurios

matyti pro seksualius marškinius, kai ji žiūri per petį į objektyvą. Mano kūnas sušyla, ir aš paskubomis peržvelgiu jos profilį ieškodamas užuominų — bet kokių, — kad čia ne ji.

Prašau, tai negali būti ji. Tiesiog ji turėtų būti miela, šiek tiek nerangi, drovi, tokia, kokią mylėjau septynerius metus. Neapsunkink visko būdama tokia karšta.

Deja. Viskas liudija, kad čia Rajana. Mano Rajana.

„Gallo“, jos mėgstama picerija, dainos, kurių ji klausosi, filmai, kuriuos žiūri, — ir visa tai paskelbta iš jos naujausio išmaniojo telefono. Jos brangiausio turto pasaulyje.

Šūdas.

Išjungiu Deino planšetę ir vinguriuodamas iriuosi per minią. Šildytuvai šildo šaltą orą, ir aš užuodžiu daugiau ugniaviečių, nuo kurių trenkia kepintais zefyrais. Iš garsiakalbių aplinkui plyšauja muzika, aš sukandu dantis, bandydamas apraminti savo širdį.

Nueinu prie baro, padedu planšetę, nususuku ir susineriu rankas ant krūtinės. *Tiesiog stovėk.* Jeigu ji čia dėl manęs, ji susiras mane. Jeigu ne, tada... kas? Taip viską ir paliksiu?

— Labas.

Dirsteliu į šoną, ir mano širdis nusirita į kulnus. Už kelių pėdų priešais mane stovi fontano mergina iš vaizdo įrašo.

O šalia jos...

Mano akys susminga į Rajaną; žinau, kad mane ką tik užkalbino jos draugė, bet man nerūpi. Rajana tylėdama stovi šalia jos ir šiek tiek prisimerkusi, dvejodama žiūri į mane.

Jos plaukai ilgi, tiesūs — ne garbanoti kaip feisbuko nuotraukoje — ir ji dėvi juodą, pečius apnuoginantį megztuką ir aptemptus, beveik iki skutų suplėšytus džinsus. Galiu net įžiūrėti jos šlaunis.

Rajana. Mano Rajana. Sugniaužiu kumščius po sukryžiuotomis rankomis, mano raumenys įsitempia.

Ji nieko nesako. Ar ji žino, kas aš?

Jos draugė krenkšteli, ir aš sumirksiu, perkeliu žvilgsnį prie jos ir galiausiai atsakau:

— Labas.

Fontano mergina pakreipia galvą.

— Man reikia bučinio, — ramiai pareiškia ji.

Aš vos kvėpuoju, taip jaučiu Rajaną, kad net skauda.

— Tikrai? — sakau, pastebėdamas jos ilgus, juodus plaukus, krentančius ant šaliko, kuri jį priderinusi prie pilkos palaidinės. Čia velniškai šalta.

Ji parodo kortelę.

— Taip, tokia mano užduotis.

Tada jos akys nuslysta mano kūnu, lūpose nušvinta žaisminga šypsena. Matyt, tai reiškia, kad ji nori bučinio iš manęs?

Mergina žengia į priekį, tačiau aš pagriebiu kortelę jai iš rankos anksčiau, nei ji spėja prisiartinti.

— Keista. Nematau, kad čia būtų kas parašyta, — sakau gražindamas kortelę.

— Darau tai dėl jos, — paaiškina, mesdama žvilgsnį į draugę. — Ji drovosi.

— Aš išranki, — atšauna Rajana, ir aš vėl staigiai atsigrežiu į ją. Jos lengvabūdiškas atsakas mane supykdo.

Ji įžūliai pakreipia galvą ir įsistebeilija man į akis.

Ar tai reiškia, kad aš nevertas? Ką gi, ką gi... užgniaužiu šypseną.

— Laila! — šūkteli kažkas netoliese. — O Dieve, ateik čia!

Rajanos draugė pažiūri į būrelį kairėje ir nusijuokia iš to, ką jie ten daro. Vadinasi, ji Laila.

Ji atsisuka į mane.

— Tuoj grįšiu. — *Tarsi man rūpėtų.* — Prašau, tiesiog pabučiuok ją. Jai to reikia. — Tada pastebi piktą Rajanos žvilgsnį ir priduria: — Noriu pasakyti, lobių medžioklei.

Laila juokdamasi nueina. Beveik tikiuosi, kad Rajana nuseks paskui, bet ji lieka.

Stovime dviese.

Mano sprandą išpila šaltas prakaitas; žiūriu į Rajaną, abu nesmagiai tylime.

Kodėl ji nieko nesako? Ji turi žinoti, kas aš. Aišku, ji nežino, kad neseniai sukūriau grupę, norėjau nustebinti ją tikra senamadiška parodomąja juosta, nes po kelių mėnesių baigsime mokyklą, tačiau šiomis dienomis beveik neįmanoma išlikti nematomam. Mūsų vardai ir nuotraukos mūsų feisbuko puslapyje, o prie įėjimo pilna skrajučių. Ar ji mane mausto?

Rajana perkelia svorį ant kitos kojos, ir aš matau, kaip sunkiai kilnojasi jos krūtinė, tarsi lauktų, kad ką nors pasakyčiau. Kai aš ir toliau tyliu, ji atsidūsta ir pažiūri į savo kortelę.

— Man dar reikia nuotraukos, kurioje su kuo nors valgysčiau, tipo, „Damos ir valkatos“ stiliumi.

Aš stoviu sukryžiuavęs rankas ir prisimerkęs stebiu ją. Ar ilgai ji tęs šitą šaradą?

— Arba... — nutęsia ji šiek tiek susierzinusi, veikiausiai dėl to, kad neatsiliepiu, — man reikia atvaizdo atvaizde. Kad ir ką tai reikštų.

Tyliu, nes mane jau ima nervinti, kad ji tokia nenuovoki. *Septyneri metai, ir šitaip nori susipažinti, Angele?*

Ji papurto galvą, tarsi tai aš elgčiausi nemandagiai.

— Gera, pamiršk. — Ji pasisuka eiti.

— Palauk! — šūkteli kažkas.

Deinas pripuola prie Rajanos, sustabdo ją, tada prieina prie manęs ir tyliai subara:

— Biče, kodėl atrodai taip, tarsi ji būtų trenkusi tavo senelei? Po galais!

Jis sugrįžta prie Rajanos ir nusišypso.

— Sveika. Kaip sekasi?

Aš nuleidžiu akis, bet tik akimirkai. Negi ji iš tiesų nežino, kas aš?

Spėju, čia daugybė žmonių nėra apie mus girdėję. Mes ne tokie garsūs, o šis renginys veikiausiai vienintelis, vykstantis penkiasdešimties mylių spinduliu, tai kodėl ji negalėtų čia būti, jei neturi daugiau ką veikti?

Galbūt ji nė nenumano, kad stovi priešais Mišą Lerį. Vaikiną, kuriam nuo vienuolikos rašė laiškus.

— Kuo tu vardu? — klausia jos Deinas.

Ji atsisuka, žvilgteli į mane, aiškiai parodydama savo nepasitikėjimą. Viskas per mane.

— Rajana, — atsako ji. — O tu?

— Deinas. — Tada jis atsisuka į mane. — O čia...

Bet aš ištiesiu ranką ir lengvai kumšteliu jam į pilvą.

Ne. Tik ne šitaip.

Rajana tai pastebi ir suraukia kaktą, veikiausiai stebėdamasi, kas man negerai.

— Gyveni Folken Vele? — tęsia Deinas, pagavęs mano užuominą ir pakeisdamas temą.

— Taip.

Jis linkteli, ir jie abu nutyla.

— Gerai, tai... — Deinas susideda rankas. — Girdėjau, tau reikia pavalgyti „Damos ir valkatos“ stiliumi?

Nelaukdamas atsakymo, pasilenkia už baro ir pasiknisa tarp pagardų.

Jis ištraukia citrinos griežinėlį, ir Rajana susiraukia.

— Citrina?

— Trigubas iššūkis, — ragina jis.

Tačiau ji papurto galvą.

— Gerai, palauk, — nenurimsta Deinas, o aš stebiu ją, negalėdamas atplėšti akių ir neįstengdamas suvokti, kad tai, velniai rautų, Rajana.

Jos ploni pirštai, parašę man penkis šimtus aštuoniasdešimt du laiškus. Smakras, kur, žinau, yra mažas randas; įsitaisė jį aštuonerių, kai pargriuvo čiuožinėdama, ir dabar maskuoja pudra. Plaukai, kuriuos, kaip pati sakė, nakčiai susiriša, nes nėra nieko blogiau, kaip pabusti su savo plaukais burnoje.

Esu turėjęs pustuzinį draugių, ir visas jas pažinojau dešimt kartų mažiau, nei pažįstu šią merginą.

O ji išties nesuvokia...

Deinas grįžta su mediniu pagaliuku, ant kurio pasmeigtas kepintas zefyras.

Jis prieina ir atkiša jį man.

— Padėk, prašau.

Tada atsisuka į Rajaną ir paima jos telefoną.

— Pirmyn. Aš nufotografuosiu.

Rajana linksmai dirsteli į mane, bet jos akys tučtuojau apsiniaukia — ji aiškiai nenori valgyti „Damos ir valkatos“ stiliumi su manim.

Visgi ji neatsitraukia ir neapsimeta drovia. Ji prieina, prisitraukia baro kėdę ir pasilipa ant pakopos, kad būtų aukščiau. Rajana nėra žema, tačiau tikrai žemesnė nei mano šešios pėdos. Tada palinksta, praveria lūpas, įsmeigia į mane akis, ir mano sumauta širdis pašėlsta. Turiu susiimti, kad neištiesčiau rankų ir nepaliesčiau jos.

Tačiau tada ji sustoja.

— Aš artėju prie tavęs pravira burna, — paaiškina. — Turi parodyti, kad tu to nori.

Nesusilaikau. Mano lūpų kamputis išsiriečia į šypseną.

O ji seksualiai, velniai griebtų.

Aš to nesitikėjau.

Ir aš nusileidžiu. Atkišu zefyrą, prasižioju, žiūriu į ją, ir mes abu lenkiamės atsikąsti, sekundę sustingdami, kad Deinas galėtų nufotografuoti. Mūsų žvilgsniai sminga vienas į kitą, jaučiu jos kvėpavimą ant savo lūpų.

Mano kūnas dega, o kai ji pasilenkia dar labiau, kad atsikąstų gabalėlį, jos lūpos paliečia manąsias, ir aš sudejuoju.

Atšlyju, nuryju visą sumautą gabalą. *Prakeikimas.*

Ji sukramto savo kąsnelį, apsilaižo lūpas ir nulipa nuo pakopos.

— Ačiū.

Aš linkteliu. Jaučiu Deino žvilgsnį; esu tikras, jis žino, kad kažkas čia ne taip. Numetu pagaliuką ant baro ir pažvelgiu į jį. Draugo veide klatinga šypsosenėlė.

Pislius.

Gerai jau. Man patiko zefyras, Deina. Suvalgyčiau su ja visą tuziną. Gal visgi dar neskubėsiu namo.

Kišenėje suskamba telefonas, išsitraukęs pamatau Anės vardą. Skambutį atmetu. Ji tikriausiai laukia savo užkandžių. Paskambinsiu jai po minutės.

— Tai... — kalba Deinas. — Visos tos nuotraukos, kurias keli į puslapį... tikiuosi, neturi vaikino, kuris atléktų aiškintis, a?

Įsitempiu. Rajana neturi vaikino. Būtų man pasakiusi.

— Ne, — atsiliepia ji. — Jis žino, kad manęs nepririši.

Deinas nusijuokia, o aš stoviu ir klausausi.

— Ne, aš neturiu vaikino, — pagaliau atsako rimtai.

— Sunku patikėti...

— Ir neieškau, — pertraukia ji Deina. — Kartą turėjau tokį vieną, tai teko maudyti, maitinti, vedžioti...

— Tai kas nutiko? — klausia Deinas.

Ji trukteli pečiais.

— Buvau nuleidusi kartelę. Akivaizdu, per žemai. Po to tapau išranki.

— Ar kuris nors tau prilygsta?

— Vienas. — Ji žvilgteli į mane, tada į Deina. — Bet aš nesu jo sutikusi.

Vienas. Tik vienas vaikinąs prilygsta. Ar ji turi galvoje mane?

Mano telefonas vėl suvibruoja, bet aš įkišu ranką į kišenę ir jį nutildau.

Pakeliu galvą, pamatau aplink fotoaparatus blykstes ir vietą, kur visi fotografuojasi prie grafičių sienos dešinėje.

Prieinu prie Rajanos ir paimu telefoną; ji nustemba. Atsistoju už jos, įjungiu fotoaparatus, nustatau asmenukų režimą ir pasilenkiu, kad mudviejų veidai atsidurtų objektyve. Tada pakreipiu telefoną, kad į kadra patektų vyrukas už mūsų, fotografuojantis dvi merginas prie grafičių sienos.

— Atvaizdo... — tyliai sakau jai į ausį, rodydamas į mūsų asmenukę, — atvaizdas, — Parodau į vyruką už mūsų, fotografuojantį merginas. — Atvaizde. — Ir mosteliu į grafičių sieną, prie kurios jos stovi.

Pagalčiau ji susivokia ir nusišypso.

— Sumanu. Ačiū.

Užfiksuoju kadra, amžiams išsaugodamas šią akimirką.

Prieš atsitraukdamas ir atsisveikindamas, įkvepiu jos kvapo, sekundėlę sustingstu ir nusišypsau sau.

Tu žiauriai supyksi ant manęs, Angele, kai vieną dieną pagaliau susitiksime, ir tu viską suprasi.

Rajana atsiima telefoną ir, žiūrėdama per petį į mane, iš lėto nueina, kol dingsta minioje.

O aš jau noriu, kad ji grįžtų.

Kyšteliu ranką į kišenę, išsitraikiu telefoną ir skambinu seseriai. Ar ji labai supyks, jei paprašysiu, kad pati nusipirktų užkandžių? Nes aš dar norėčiau pabūti.

Bet kai atskambinu, Anė nekelia ragelio.

RAJANA

Po trijų mėnesių...

Brangusis Miša,

Kas. Po galais. Atsitiko?

Taip, girdėjai mane. Aš taip pasakiau. Dar galėčiau pasakyti, kad tai bus paskutinis mano laiškas, bet žinau, jog tai netiesa. Aš nepaliksiu tavęs ramybėje. Pats privertei mane pažadėti, kad nepaliksiu, ir štai aš čia. Vis dar panelė Sušiktai Patikimoji, kai iš tavęs jau tris mėnesius jokios žinios. Tikiuosi, gerai leidi laiką, kad ir kur esi, mulki.

(Bet rimtai, tikiuosi, nenumirei?)

Tu turi užrašus su dainos žodžiais, kuriuos išsiunčiau anks-tesniuose laiškuose. Dabar gailiuosi, kad nepasidariau kopijų, nes jaučiu, kad dingai amžiams. Bet kokia prasmė? Tie žodžiai skirti tau ir tik tau, ir net jei nebeskaitai mano laiškų, ar net jei nebe- gauni jų, aš turiu juos siųsti. Man patinka žinoti, kad jie ieško tavęs.

Naujausių žinių fronte — mane priėmė į koledžą. Tiesą sa- kant, į kelis. Keista. Taip ilgai norėjau, kad mano gyvenimas pa- sikeistų, ir kai pagaliau netrukus tai įvyks, mano noras pabėgti slopsta. Tikriausiai todėl žmonės taip ilgai būna nelaimingi, su- pranti? Kad ir koks nelaimingas jaustumėis, lengviau likti ten, kur viskas pažįstama.

Ar tu irgi tai pastebėjai? Kaip mes visi norime kuo greičiau ir kaip įmanoma lengviau nugyventi savo gyvenimus? Ir nors žino- me, kad be rizikos nebus atlygio, mes vis tiek bijome rizikuoti?

Jei atvirai, man baisu. Vis galvoju, kad koledže niekas nepasikeis. Vis dar nežinau, ko norėčiau imtis. Netapsiu labiau savimi pasitikinti ar neabejojanti dėl savo sprendimų. Aš ir toliau rinksiuosi ne tuos draugus ir susitikinėsiu su ne tais vaikinais.

Todėl taip, labai norėčiau, kad parašytum. Ir pasakytum, jog esi per daug užsiėmęs, kad tai tęstume, ar kad tampame per seni susirašinėti — tiesiog kad paskutinį kartą pasakytum, jog tiki manimi ir viskas bus gerai. Tavo šūdas visada skamba geriau.

Nesiilgiu tavęs, nė truputėlio.

Rajana

P. S. Jei sužinosiu, kad metei mane dėl mašinos, merginos ar naujausio „Grand Theft Auto“ žaidimo, tavo vardu trolinsiu „Gyvųjų numirėlių“ forumus.

Uždedu antgalį ant savo parkerio su sidabrinu rašalu, paimu du lapus juodo popieriaus ir išlyginu prieš perlenkdama pusiau. Įkišusi juos į tokius pat juodus vokus, paimu juodo vaško antspaudams lazdelę, prikišu prie žvakės, stovinčios ant naktinio staliuko, ir pridegu dagtį.

Trys mėnesiai.

Susiraukiu. Jis dar niekada taip ilgai netylėjo. Mišai dažnai reikia erdvės, todėl esu pratusi, kad kartkartėmis jis ilgai neatsiliepia, bet šįkart kažkas ne taip.

Vaškas ima tirpti, ir aš pakišu po juo voką. Tada užpučiu liepsną, paimu antspaudą ir įspaudžiu į vašką pažymėdama laišką įmantriu juodos kaukolės įspaudu.

Mišos dovana. Jam nusibodo, kad aš naudoju tą patį su „Hario Poterio“ Grifų Gūžtos įspaudu nuo tada, kai man buvo vienuolika. Jo sesuo, Anė, šaipydavosi šūkaudama, kad vėl atėjo laiškas iš Hogvartso.

Todėl jis atsiuntė man „vyriškesnį“ antspaūdą, liepdamas naudoti jį arba nenaudoti jokio.

Nusijuokiau. *Ką gi, gerai.*

Mes pradėjome susirašinėti prieš daugelį metų visiškai atsitiktinai. Mūsų penktą klasių mokytojos bandė suporuoti susirašinėjimo draugus pagal lytį, kad būtų smagiau, tačiau jis vardu Miša, o mano vardas Rajana*, ir jo mokytoja pagalvojo, kad aš berniukas, o maniškė pagalvojo, kad jis mergaitė, ir panašiai.

Iš pradžių nelabai sutarėme, bet netrukus atradome vieną bendrą dalyką. Mūsų abiejų tėvai anksti išsiskyrė. Jo mama išėjo, kai jam buvo dveji, o aš nemačiau ir negirdėjau nieko iš savo tėvo nuo tada, kai man buvo ketveri. Nei jis, nei aš neprisimeiname jų.

Ir dabar, po septynerių metų susirašinėjimo, kai mokykla beveik baigta, Miša yra mano geriausias draugas.

Nuslystu nuo lovos ir užantspauduotą laišką padedu ant savo stalo — rytoj išsiųsiu. Tada visus kanceliarijos reikmenis sudedu į savo naktinio staliuko stalčių.

Atsitiesiu, rankomis įsiremiu į šonus ir neramiai iškvėpiu.

Miša, kur, po galais, dingai? Aš čia skęstu.

Žinoma, galėčiau susirasti jį internete, jei imčiau labai nerimauti. Arba feisbuke; netgi galėčiau nuvažiuoti į jo namus. Jis gyvena vos už trisdešimties mylių, ir aš turiu adresą.

Tačiau mes pažadėjome vienas kitam. Tiksliau, aš priverčiau jį pažadėti. Jei pamatytume vienas kitą, pamatytume vienas kito namus, žmones, apie kuriuos kalbame savo laiškuose, mūsų susikurtas pasaulis sugriūtų.

Nes dabar, nepaisant visų trūkumų, mano vaizduotėje Miša Leris yra tobulas. Jis mane išklauso, įkvėpia energijos, nuramina ir nieko iš manęs nesitiki. Jis sako tiesą ir jis tas vienintelis, su kuriuo galiu būti visiškai atvira.

* Anglų kalboje vardas *Ryen* neturi išreikštos moteriškos galūnės.

Kiek žmonių turi tokį draugą?

Todėl, nors ir labai noriu atsakymų, dar negaliu pasiduoti. Mes susirašinėjame septynerius metus. Tai dalis manęs, ir aš nežinau, ką be jos daryčiau. Jei jį susirasiu, viskas gali pasikeisti.

Ne. Dar šiek tiek palauksiu.

Pažiūriu į laikrodį; beveik metas. Draugai pasirodys po kelių minučių.

Nuo padėklo ant stalo paimu gabalėlį kreidos, nueinu prie sienos šalia miegamojo durų ir nupiešiu rėmelius aplink nuotraukas, kurias ten priklijavau. Jų keturios.

Aš pernai rudenį, apsupta palaikymo komandos šokėjų, kurios atrodo visai kaip aš. Mano paskutinė vasara džipe; mano draugai, suvirtę ant užpakalinės sėdynės. Aš aštuntoje klasėje per Devintojo dešimtmečio dienos šventę, šypsausi ir pozuoji su visa klase.

Visose nuotraukose aš pagrindiniame plane. Lyderė. Atrodau laiminga.

Paskutinė nuotrauka iš ketvirtos klasės. Prieš daug metų. Sėdžiu viena ant suoliuko žaidimų aikštelėje ir prievarta šypsausi mamai, kuri atsivedė mane į Kino vakarą mokykloje. Visi kiti vaikai bėgioja, o kai aš pribėgu ir bandau prisijungti, jie elgiasi taip, tarsi manęs ten nebūtų. Jie nubėga be manęs, niekada nepalaukia. Jie neįtraukia manęs į savo pokalbius.

Mano akyse susikaupia ašaros; ištiesiu ranką ir paliečiu veidą nuotraukoje. Prisimenu tą jausmą, tarsi tai būtų vykę vakar. Tarsi būčiau vakarėlyje, į kurį manęs niekas nekviėtė.

Dieve, kaip aš pasikeičiau.

— Rajana! — šūkteli kažkas iš koridoriaus.

Šniurkšteliu, paskubomis nusibraukiu ašarą, o į mano kambarį nepasibeldusi įplaukia sesuo. Krenkšteliu, apsimetu, jog piešiu ant sienos, kai ji kyšteli galvą iš už durų.

— Eik miegoti, — sako.

— Man aštuoniolika, — primenu jai, tarsi tai turėtų viską paaiškinti.

Aš nežiūriu į ją, spalvinu tą pačią vietą, kurią užbaigiau vakar. Rimtai? Dar tik dešimta, o ji tik metais vyresnė. Aš atsakingesnė nei ji.

Užuodžiu kvėpalus ir akies krašteliu pastebiu, kad ji palaidais plaukais. *Puiku*. Veikiausiai tai reiškia, kad laukia kažkokio vaikino ir bus užsiėmusi, kai aš netrukus pabėgsiu iš namų.

— Mama parašė žinutę, — aiškina ji. — Ar padarei matematikos užduotis?

— Taip.

— Valstybės valdymo?

— Užbaigiau planą, — sakau. — Šį savaitgalį parašysiu referatą.

— Anglų?

— Įkėliau savo atsiliepimą apie „Puikų naują pasaulį“ į „Goodreads“ svetainę ir nusiunčiau mamai nuorodą.

— Kokią kitą knygą išsirinkai? — klausia ji.

Niūriai žiūriu į sieną, o ant grindų krenta baltos drožlės.

— „451° Farenheito“.

Ji niekinamai prunkšteli.

— „Džiunglės“, „Puikus naujas pasaulis“, „451° Farenheito“... — tęsia ji, vardindama mano neprivalomų skaitinių knygas, kurioms mama duoda papildomų kišenpinigių. — Dieve, koks nuobodus tavo skonis.

— Mama liepė rinktis moderniąją klasiką, — ginčijuosi. — Sinkleris, Hakselis, Orvelas...

— Man regis, ji turėjo galvoje „Didįjį Getsbį“ ar panašiai.

Užsimerkiu, atlošiu galvą ir knarkteliu šaipydamasi.

Ji užverčia akis.

— Tu tokia durnelė.

— Jeigu esi Romoje...

Mano sesuo mokyklą baigė pernai ir studijuoja vietiniame koledže, o gyvena namuose. Mamai tai labai patinka, nes ji renginių koordinatorė, dažnai būna išvykusi į festivalius, koncertus ir parodas. Ir jai nepatinka palikti mane vieną.

Bet, jei atvirai, nesuprantu, kodėl ji skiria Karsoną mano aukle. Aš mokausi daug geriau už ją ir neprisidarau problemų — bent jau kiek joms žinoma.

Be to, mano sesuo nori, jog eičiau miegoti ir nesipainiočiau po kojomis, kad pati galėtų leisti laiką su vaikinu, kuris tikriausiai jau pakeliui į čia.

Tarsi aš pasakyčiau mamai.

Tarsi man rūpėtų.

— Tik sakau, — tęsia ji, ranka įsiremdama į šoną, — kad tos knygos tau dar per sudėtingos.

— Gali nė nesakyti, — toliau šaipausi. — Visos tos sudėtingos sąvokos mano mažytėse smegenėlėse. Jaučiuosi kvaila kaip bato aulas. — Tada patikinu ją: — Bet tu nesijaudink. Pasakysiu, jei man reikės pagalbos. O dabar gal jau galėčiau eiti miegoti? Ryte laukia sunki treniruotė.

Ji piktai dėbteli į mane ir pažvelgia į sieną.

— Negaliu patikėti, kad mama leidžia tau tai daryti.

Tada apsisuka ant kulnų ir uždaro paskui save duris.

Aš taip pat pažvelgiu į sieną. Prieš maždaug metus nudažiau ją juodais kreidininiais dažais ir dabar naudoju savo braižiniams, piešiniams ir užrašams. Siena išmarginta Mišos dainų žodžiais, mano mintimis, idėjomis ir šiaip visokiomis rašliavomis.

Ant jos daug nuotraukų, plakatų ir žodžių, kurie man turi ypatingą reikšmę. Visas mano kambarys taip atrodo, ir man labai patinka. Tai vieta, į kurią nieko nekviečiu. Ypač savo draugų. Jie tik šaipytūsi iš mano tikrai prasto meno, kurį myliu, Mišos ir mano žodžių.

Jau seniai supratau, kad kitiems žmonėms nereikia atskleisti

visos savęs. Žmonės mėgsta kritikuoti, o aš jaučiuosi laimingesnė, kai jie to nedaro. Kai kurie dalykai turi likti paslapyje.

Ant mano lovos suburzgia mobilusis, ir aš nueinu pažiūrėti.

Laukiam, sako žinutė.

Paliečiu ekraną viduriniu ju pirštu ir atsakau: *Tuoj būsiu.*
Pagaliau. Turiu bėgti.

Numetu telefoną ant lovos, nusitraukiu marškinėlius, nusismaukiu pižamos šortus ir palieku viską ant grindų. Tada prišoku prie fotelio ir pasigriebiu džinsus.

Užsitraukiu juos, apsivelku baltus marškinėlius ir pilką nerčinį su gobtuvu.

Telefonas vėl suburzgia, tačiau aš nekreipiu dėmesio.

Ateinu. Ateinu.

Įsibruku į kišenę šiek tiek grynųjų, telefoną, pačiumpu įsispiriamas basutes, pakeliu langą ir nusviedžiu jas per prieangio stogelį ant žemės.

Tada susiimu plaukus, susirišu juos į uodegą ir išlipu pro langą. Atsargiai vėl jį uždarau, ir palieku savo miegamąjį tyloje bei tamsoje, tarsi jau miegočiau. Stengdamasi nepaslysti, nutipenu per stogą prie kopėčių namo šone, nulipu ant žemės, pasiimu basutes ir nubėgu per veją prie kelio, kur manęs laukia automobilis.

Atidarau dureles.

— Labas, — pasisveikina Laila iš vairuotojo vietos, kai įsėdu.

Grižteliu per petį, ant užpakalinės sėdynės pastebiu Teną ir linkteliu jam. Tada užtrenkiu dureles, pasilenkiu ir drebėdama įsispiriu į basutes.

— Šūdas. Negaliu patikėti, kad vis dar taip šalta. Rytojaus treniruotė bus bjauri.

Dabar balandis, todėl dieną oras išyla, bet anksti ryte ir vakare temperatūra vis dar nukrinta žemiau dešimties laipsnių. Reikėjo autis kelnes.

— Basutės? — nusistebi Laila.

— Taip, juk važiuojam į paplūdimį.

— Ne, — įsiterpia Tenas nuo užpakalinės sėdynės. — Mes važiuojam į Kouvą. Negi Trėjus tau neparasė?

Žvilgteliu į jį per petį. *Į Kouvą?*

— Maniau, jie pasamdė prižiūrėtoją, kad tas nieko ten neįleistų.

Jis trukteli pečiais, bet jo akys šelmiškai blizga.

Geerai.

— Ką gi, jei mus sugaus, jus pirmus pastumsiu po autobusu.

— Ne, jei mes pastumsim tave pirmą, — išdainuoja Laila, žiūrėdama į kelią.

Tenas nusijuokia man už nugaros, ir aš papurtau galvą; man ši mintis nelabai patinka. Lyderių bėda ta, kad kas nors vis bando atimti iš tavęs poziciją. Aš pajuokavau tai sakydama. Bet nemanau, kad Laila juokavo.

Laila ir Tenas — kitaip žinomas kaip Teodoras Edvardas Neilsonas, — kad ir kaip būtų, yra mano draugai. Mes draugaujame nuo vidurinės mokyklos; mes su Laila kartu šokame komandos palaikymo grupėje, ir jie yra tarsi mano šarvai.

Taip, jie gali erzinti, jie per daug triukšmingi ir su jais ne visada smagu, bet man jų reikia. Gimnazijoje negali būti vienas, o jei turi draugų — gerų ar nelabai — turi ir šiek tiek galios.

Šia prasme gimnazija tarsi kalėjimas. Vienas neišgyvensi.

— Ten ant grindų guli sportbačiai, — sako Laila Tenui. — Paduok jai, gerai?

Jis pasilenkia, pasiknisa tikriausiai visoje krūvoje šlamšto, susikaupusio ant dutūkstantųjų BMW, kurių jai atidavė mama, grindų.

Tenas permeta per sėdynę vieną batą, paskui kitą, vos tik suranda.

— Ačiū.

Išsispiriu iš basučių ir apsiaunu sportbačius. Aš dėkinga už batus. Kouve bus purvina ir šlapia.

— Gaila, kad nežinojau, — garsiai mąstau. — Būčiau pasiėmusi fotoaparata.

— Kas nori fotografuoti? — atkerta Laila. — Kai nuvažiuosim, susirask kokį tamsų atrakcioną su mašinytėmis ir parodyk Trėjui, ką reiškia būti vyru.

Atsilošiu sėdynėje ir gudriai nusišypsau.

— Manau, daugybė merginų jau tai padarė.

Trėjus Burousas nėra mano vaikinai, bet jis aiškiai nori visų su tuo susijusių malonumų. Jau keletą mėnesių vengiu jo kaip įmanydama.

Trėjus baigs mokyklą kartu su mumis, ir jis iš tų, kurie turi viską. Draugų, populiarumą, pasaulis tiesiog lenkiasi jam po brangiosiomis kojomis... Bet, skirtingai nei man, jam tai patinka. Ir tai viską pasako.

Jis arogantiškas žąsinas, kurio smegenys kaip košė, o ego toks didelis kaip jo papai. Oi, atsiprašau. Tai vadinama *krūtinės raumenimis*.

Trumpam užsimerkiu ir iškvepiu. *Miša, kur, po galais, esi?* Jis vienintelis, kuriam galiu išsiliesti.

— Na, — lėtai prabyla Laila, žiūrėdama pro langą. — Jis dar neturėjo tavęs, todėl ir nori. Bet jis ilgai nelakstys paskui tave, Rajana. Netruks susirasti kitą.

Ar tai perspėjimas? Pažvelgiu į ją akies krašteliu, ir mano širdis ima plakti smarkiau.

Ir ką tu padarysi, Laila? Atimsi jį iš manęs, jei aš nenusileisiu? Džiaugsiesi dėl mano netekties, kai jam nusibos laukti ir jis išdulkins ką nors kitą? Ar jis ir dabar ką nors tvarko? Gal tave?

Susidedu rankas ant krūtinės.

— Dėl manęs nesirūpink, — sakau tęsdama žaidimą. — Kai būsiu pasirengusi, jis bėgte atbėgs. Nesvarbu, su kuo dabar užmušinėja laiką.

Tenas tyliai susijuokia ant užpakalinės sėdynės; jis visada mane palaiko ir nė nenutuokia, kad kalbu apie Lailą.

Nors man visai nerūpi, atbėgs Trėjus ar ne. Tiesiog Laila bando mane išprovokuoti, o man tai nepatinka.

Mes abi akižaros, bet labai skirtingos. Laila trokšta vyrų dėmesio ir beveik visada duoda jiems tai, ko jie nori; ji neskiria paviršutiniško susižavėjimo nuo tikrų jausmų. Taip, ji susitiki-
nėja su Trėjaus draugu Džeidi, bet nenustebčiau, jei imtų siekti ir Trėjaus.

Laimėdama vaikiną ji jaučiasi viršesnė už mus visas. Jie turi merginas, bet jie *nori* jos. Tai verčia ją jaustis galinga.

Iki suvokia, kad jie nori ir visų kitų, tada Laila vėl grįžta ten, kur pradėjo.

O aš? Aš silpna. Aš tik noriu kaip įmanoma lengviau prastumti dieną. Nesvarbu, per ką dėl to reiktų perlipti. Supratau šitai gana greitai po to, kai mane nufotografavo sėdinčią vieną ant suoliuko Kino vakarą.

Dabar aš nebe viena, bet ar laimingesnė? Prisiekusieji vis dar tariasi šiuo klausimu.

Pjauk, pjauk, pjauk, tu nė nežinai, kad iki šiol tik sėjai ir kentėjai.

Nusišypsau prisiminusi Mišos dainos žodžius. Kartą atsiuntė man juos laiške, norėdamas žinoti, ką manau ir ar juose yra prasmės. Pati prisiprašiau, ar ne?

— Nekenčiu šio kelio, — įsiterpia Tenas. Jo balsas įsitempęs, ir aš sumirksiu, vydama šalin savo mintis.

Pasižiūriu pro langą, apie ką jis kalba.

Lailos automobilio žibintai degina skylę tamsoje, ir tik lengvas vėjelis, virpinantis medžių lapus, yra vienintelis gyvybės ženklas šiame tunelį primenančiame greitkelyje. Tamsiame, tuščiame ir tyliame.

Mes Old Poinčio kelyje tarp Tander Bėjaus ir Folken Velo.

Atsigręžiu į Teną.

— Žmonės miršta visur.

— Bet ne tokie jauni, — sako jis nejaukiai pasimuistydamas ant sėdynės. — Vargšėlė.

Prieš kelis mėnesius šalia šio kelio buvo rasta negyva čia bėgijusi mergina, vardu Anastasija Greison, kuri buvo vos metais jaunesnė už mus. Ją ištiko širdies smūgis, nors nesuprantu kodėl. Kaip Tenas ir sakė, neįprasta, kad šitaip mirtų tokie jauni.

Parašiau apie tai Mišai, norėjau sužinoti, gal jis pažinojo merginą, nes jie gyvena tame pačiame miestelyje, bet tai buvo vienas iš tų daugybės laišku, į kuriuos jis taip ir neatsakė.

Pasukusi dešininį į Badžer Roudą, Laila pasiknisa daiktadėžėje ir išsitraukia lūpų blizgį. Aš nuleidžiu langą ir įkvepiu gai-vaus, šalto jūros oro.

Atlanto vandenynas dar už kalvų, bet aš jau užuodžiu druskingą orą. Gyvendama kelios mylios nuo pakrantės beveik to nepastebiu, bet kai atvažiuoju į paplūdimį — arba į Kouvą, seną atrakcionų parką *netoli* paplūdimio, — pasijuntu kaip kitame pasaulyje. Mane plaka vėjas, ir aš kone jaučiu smėlį po savo kojomis.

Gaila, kad važiuojame ne į paplūdimį.

— Džeidi jau čia, — sako Laila, įsukdama į seną, varganą stovėjimo aikštelę. Automobilio žibintai apšviečia tamsiai mėlyną GMC „Denali“, nerūpestingai paliktą aikštelėje. Matyti, kad parkavimo vietas žyminčios linijos jau seniai išblukusios.

Pro šaligatvio trinkelių plyšius išstypusios piktžolės linguoja vėjyje, ir tik mėnulio šviesa leidžia įžiūrėti, kas mūsų laukia už suklypusių bilietų kasų būdelių bei įėjimų. Tolumoje dunkso tylūs ir tamsūs bokšteliai, pastatai; pastebiu keletą masyvių struktūrų, vieną apskritimo formos — veikiausiai apžvalgos ratą.

Apsidairiusi pamatau daugiau panašių konstrukcijų, įžvelgiu tylus, vaiduokliškus amerikietiškus kalnelių griaučius.

Laila išjungia variklį, pasiima telefoną, raktelius, ir mes visi išlipame. Dairydamasi pro vartus ir aplink apgriuvusias bilietų būdeles bandau patyrinėti šį didžiulį pramogų parką, tačiau įžiūriu tik tamsius tarpdurius, tuzinus kampų ir nesibaigiančius takus. Vėjas, plūstantis pro išdaužtus langus, skamba kaip šnabždesiai.

Per daug užkampių. Per daug vietų, kuriose galima pasislėpti.

Staiga pasidaro nebe taip šalta, ir aš atsiraitau nertinio rankoves. Kokio velnio mes čia atvažiuome?

Pažvelgusi dešinėn pastebiu juodą „Ford Raptor“, stovintį po medžiais aikštelės pakraštyje. Jo langai tamsūs. Ar kas nors yra viduje?

Nugara nuvilnija šiurpas, ir aš pasitrinu rankas.

Gal kuris nors iš Trėjaus ar Džeidi draugų atvažiavo savo mašina.

— Ūūū, ūūū, ūūū, — pasigirsta pelėdą imituojantis balsas. Atlėšiu akis nuo fordo, visi sužiūrame garso pusėn.

— O Dieve! — Laila praplumpa juoktis. — Jūs pamišėliai!

Papurtau galvą, kai Tenas ir Laila ūbaudami tekini pasileidžia prie apžvalgos rato iškart už vartų. Maždaug penkiasdešimties pėdų aukštyje ant nešvarių geltonų stulpų tarp senojo atrakciono vagonėlių supasi Lailos vaikinai Džeidi ir jo draugužis Braisas.

— Nagi, — sako Laila, lipdama per apsauginę tvorelę. — Eime pažiūrėti.

— Pažiūrėti į ką? — klausiu. — Į neveikiantį atrakcioną?

Ji nubėga nekrepdama dėmesio į mane, ir Tenas nusijuokia.

— Eime. — Jis paima mane už rankos ir nusitempia tolyn nuo apžvalgos rato.

Seku paskui jį gilyn į parką; abu vingiuojame plačiais takais, kuriais kadaise vaikščiojo minios žmonių. Dairausi į kairę ir į dešinę — abiejose pusėse kraupiai žavu.

Nuo vyrių krentančios durys girgžda vėjyje, o ant stiklo šukių po išdaužytais langais atsispindi mėnulio šviesa. Vėjas plaikstosi tarp vaikiškų dramblio ir oro baliono karuselių, aplinkui tamsu ir gūdu. Praeiname pro karuseles, ir aš pamatau balas ant platformos bei purvą, padengusį apsilaupusius dažytus arkliukus.

Kai buvau maža, sukau si ant šios karuselės. Tai vienas iš nedaugelio prisiminimų apie mano tėvą prieš jam išeinant.

Mūsų draugų cypavimai ir riksmas nuslopsta, kai nuklystame gilyn į parką; sulėtiname žingsnį, nes noriu pamatyti, kiek daug dar visko likę.

Ši vieta buvo kupina juoko ir linksmo šurmulio, o dabar stovi apleista ir griūva, pamiršusi, kiek džiaugsmo kadaise čia būta.

Ir viskas per kelerius trumpus metus. Tiek laiko tepraėjo nuo tada, kai šis pramogų parkas užvėrė savo vartus.

Nepaisant nieko, nors apleistas ir griūvantis, parkas tebėra. Giliai įkvepiu, jūdama senos medienos, drėgmės ir druskos kvapą. *Apleista ir palikta, aš vis dar čia, aš visad būsiu čia...*

Nusijuokiu. *Štai tau dainos žodžiai, Miša.*

Slenku paskui Teną, galvodama apie visas tas eilutes, kurias per šiuos metus nusiunčiau savo susirašinėjimo draugui. Jeigu jis kada nors taps garsus, liks skolingas man už autorines teises.

— Kažkaip liūdna, — sako Tenas, sliūkindamas pro žaidimų palapines ir ranka braukdamas per jų medinius rėmus. — Pame nu, kaip ateidavau čia. Atrodo, viskas buvo dar vakar, ar ne?

Nakties vėjas švilpia tuščiu taku tarp palapinių bei maisto kioskų, ir mano išsipešioję plaukai atsistoja piestu. Oro gūsis apsideja kojas ir priplaka prie kūno nertinį, prilipdo kaip antrą odą, mano sprandas pašiurpsta.

Staiga apima jausmas, kad esu apsupta.

Tarsi būčiau ramiam stipraus viesulo centre.

Tarsi kažkas mane stebėtų.